

Дорогі співвітчизники!

Першого грудня дев'яносто першого року ми переконливо відповіли на одне із найважливіших питань в нашій історії: «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?». «Так!» - вигукнули тоді понад дев'яносто відсотків. Рішення про державну самостійність набрало більшість голосів в усіх регіонах, включно з Кримом та Севастополем.

Юридично вийти із складу імперії було не так складно. Куди важче виявилось позбутися колоніального минулого де-факто. Понад два десятки років ми рухалися зигзагами. День – на схід, день – на захід. Як не багатовекторність, так позаблоковість.

І все змінилося в 2014-му. Тепер ми йдемо своїм шляхом. І лише членство в Європейському Союзі та НАТО остаточно й безповоротно зніме загрозу нашого повернення до «тюрми народів», якою колись абсолютно справедливо нарекли Російську імперію.

Угода про асоціацію, безвізовий режим з Євросоюзом. Створення боєздатної армії і відмова від російського газу. Зміцнення позицій української мови і повернення до власної історії. Закріплення курсу на ЄС та НАТО в Конституції України. Все це – частина нашої державницької стратегії. Її влучно описують дві крилаті фрази українського письменника минулого століття Миколи Хвильового: «Геть від Москви!» - «Дайош Європу!».

Про це ж – автокефалія та Томос. Хочу пояснити, що це не стільки церковне питання, скільки питання нашої державності, нашої незалежності, нашої національної безпеки. Останніми днями в соціальних мережах гуляє промовисте фото: єпископ Російської православної церкви освячує ракетний комплекс в окупованому Криму! Патріарх Кирило на кожній літургії молиться за російське воїнство – те саме, яке вбиває українців. РПЦ – невід’ємна частина політичної системи РФ. Кремль не приховує, що розглядає її як один із головних інструментів для впливу на Україну. Ситуацію в українському православ’ї обговорюють на раді безпеки Росії під головуванням Путіна. Натомість від української держави вимагають не втручатися. Та коли в Москві говорять про Україну як про нібито свою канонічну територію, хіба це не є зазіханням на нашу територіальну цілісність? Було би злочином дивитися на все це крізь пальці. Змінити ситуацію було не право, то обов’язок українського Президента.

Виходячи з цих міркувань, кілька років тому ми розпочали переговори з Вселенським Патріархом. Вузол розплутували складно, але маємо результат. Його Всесвятість та Синод підтвердили незаконність анексії Київської митрополії Москвою, здійснену ще у сімнадцятому столітті. Вони, як і ми, не визнають жодних претензій РПЦ на Україну. У нас постане своя незалежна ні від кого церква, яка буде визнана світовим православ’ям. Рішення про надання автокефалії Православній Церкві України - ухвалено. Томос, грамоту, яка це підтверджує, - написано. Об’єднавчий собор – призначено, і він обере предстоятеля, який поїде до Стамбулу й отримає Томос із рук Його Всесвятості Варфоломія.

Томос про автокефалію – це ще один Акт проголошення незалежності України. І саме тому й говорю про нього в річницю референдуму про незалежність.

Ще раз наголошую. Автокефальна Православна Церква України не буде державною. Держава гарантує конституційне право свободи віросповідання. В тому числі - і тим, хто захоче залишитися в єдності з російською церквою. Але «пальці віялом» Московський Патріархат тут розставляти більше не буде. Рівно як і клеймити, хто у нас канонічний, а хто - безблагодатний. Віруючі самі обиратимуть, до якої церкви їм ходити, ніхто нікого ні до чого силою не спонукатиме. Не дамо Кремлю розпалити міжрелігійний конфлікт. Ми р, злагода і єдність – такий наш український сценарій. І саме так і буде.

Слава Україні!